

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie P. S. i T. D.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 stycznia 2024 r.,
na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania orzeczenia
Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2023 r.,
sygn. akt II AKa 282/21, zmieniającego wyrok
Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 r.,
sygn. akt III K 28/21,
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

postanowił

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Obrońcy skazanych P. S. i T. D. w wywiedzionych kasacjach wnieśli o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 282/21, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III K 28/21.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski obrońców skazanych nie są zasadne.

Zgodnie z treścią art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Treść tego przepisu wprawdzie nie określa przesłanek wstrzymania wykonania orzeczenia, jednakże możliwość jego wstrzymania, jak wynika z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa ma charakter wyjątkowy i stanowi odstępstwo od zasady określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że orzeczenie staje się wykonalne z chwilą jego uprawomocnienia. Zatem wstrzymanie wykonania

orzeczenia, jako instytucja o charakterze wyjątkowym, może nastąpić przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia sytuacji oczywistej zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2022 r., sygn. akt II KO 111/21, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2021 r., sygn. akt V KK 415/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, nie przesądzając wprawdzie ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, wskazać należy, że żadna z powyższych przesłanek nie zachodzi. obrońcy skazanych wnosząc o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie podnieśli jakichkolwiek argumentów, które wskazywałyby na zasadność zastosowania szczególnej instytucji jaką jest wstrzymanie wykonania orzeczenia. Wbrew twierdzeniom wnioskodawców, nie sposób uznać, w oparciu o treść sformułowanych zarzutów, że uwzględnienie kasacji jawi się jako realne, a wydany przez sąd odwoławczy wyrok jest oczywiście wadliwy. Podnoszona przez obrońcę P.S. okoliczność związana z rozmiarem orzeczonej kary bezwzględnej pozbawienia wolności nie może przesądzić o uwzględnieniu wniosku o wstrzymanie wykonania kary. Podobnie zresztą należy ocenić okoliczność podnoszoną przez jednego z obrońców T. D. związaną z obecnym stanem zdrowia tego skazanego, która ewentualnie może zostać podniesiona w postępowaniu wykonawczym (w ramach wniosku o przerwę w wykonywaniu kary pozbawienia wolności bądź odroczenie jej wykonania). Drugi z jego obrońców wskazał na istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady Sądu odwoławczego - wskazując przy tym na procedurę dotyczącą ukształtowania obecnej KRS - którego to zarzutu Sąd Najwyższy nie podziela.

Podkreślić jednocześnie należy, że subiektywne przekonanie o trafności stawianych zarzutów nie przesądza o konieczności wstrzymania wykonania wyroku, a następnie uchylenia wyroku sądu odwoławczego.

Uwzględniając powyższe Sąd Najwyższy stwierdził zatem, że w stosunku do skazanych nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej

instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k., skutkującej wstrzymaniem wykonania zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[PGW]

[ał]